

Benvolgut Josep M^a: La història de la teva vida arriba avui a un moment peculiar i decisiu alhora. En rebre el sagrament de l'ordre en el grau de prevere, per la imposició de mans i l'oració consecratòria, se t'atorga el sacerdoci ministerial i la missió pastoral que exerciràs en comunió amb el teu Bisbe i el Presbiteri Diocesà.

Però, a l'ordenació, ha precedit l'elecció i la crida del Senyor: ningú no es pot apropiat l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui el crida, tal com va cridar Aaron. (Ho hem escoltat a la 1^aL). I, a l'evangeli de Marc es diu explícitament: "Va pujar a la muntanya i va cridar als qui va voler, i van venir on Ell. Va designar a Dotze, perquè estiguessin amb Ell, i per enviar-los a predicar amb poder d'expulsar els dimonis" (Mc 3,13-16).

Darrere tots aquests moments vocacionals hi ha una història personal entreteixida de trobades amb el Senyor que t'ha anat buscant i cridant, com així també va ser la història d'aquells que els evangelis anomenen "els seus": Andreu i Simó, que es dirà Pere, Jaume i Joan, els fills del Zebedeu... Tots ells van seguir decididament al Mestre quan els convidà a deixar-ho tot: les xarxes, la barca, el llac, la Galilea de la seva infància, la casa i la família, tot!, per anar-se'n i viure amb Ell. Des d'aquest moment aniran convertint-se en "pescadors d'homes". És una bella història que neix d'un acte de predilecció que commou i arrossega a aquells nobles pescadors galileus, que esperaven, probablement amb neguit, l'arribada imminent del Messies de Déu (Cf. Mc 1,17; Mt 4,19; Lc 5,1-11; Jo 1,36). Cap d'ells no es va resistir a la seva mirada i a la seva crida: van marxar amb Ell i podem dir que li van ser bàsicament fidels, malgrat la traïció de Judes i la feblesa de tot el grup en les tremendes jornades de la Passió i Mort en Creu.

Una feblesa que és pròpia de la nostra condició humana i ens demana també als mossens de viure el nostre ministeri amb molta humilitat. El prevere, com diu la carta als Hebreus, es "*pres d'entre els homes*" i, per això, ell mateix és pecador i necessitat de redempció com els altres. Ho hem escoltat: "*És capaç de ser indulgent amb els qui pequen per ignorància o per error, ja que ell mateix experimenta per totes bandes la feblesa. Per això ha d'oferir sacrificis pels seus propis pecats igual que pels pecats del poble.*"

Estimat Josep M^a: conscient d'aquesta fragilitat, cal que confiïs plenament en la gràcia de Déu, que et sostindrà i et mantindrà en aquella fidelitat que Jesús ens demana als seus seguidors.

En la nostra fragilitat humana, tenim aquell signe de la compassió que tots necessitem. Pots estar content d'haver conegut la misericòrdia de Déu que et crida a ser ministre de la reconciliació i del perdó,. Que la teva caritat pastoral sigui un signe de la caritat de Déu per a tothom, particularment amb els pecadors i allunyats, amb els pobres i els més necessitats.

Malgrat les seves febleses i contradiccions, el Senyor va estimar de tal manera aquells que havia cridat, que els va confiar el sacrifici i banquet del seu Amor en la Nit de l'Últim Sopar i, en la Pentecosta, va vessar sobre ells l'Esperit Sant a fi que fossin testimonis seus “a Jerusalem, a tota la Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra” (Ac 1,8).

I és aquest mateix Esperit el que ara rebràs per la imposició de mans i l'oració consecratòria i que et capacitarà per a reproduir les actituds evangèliques del Crist-Servent que hem proclamat a l'evangeli: *“Aquí teniu el meu servent, que jo he escollit, el meu estimat, en qui m'he complagut. Posaré damunt d'ell el meu Esperit perquè porti la justícia a les nacions. No disputarà ni alçarà la veu... No trencarà la canya esquerdada ni apagarà el ble que vacil·la fins que faci triomfar la justícia. I les nacions posaran l'esperança en el seu nom”*.

Em permeto recomanar-te que acullis aquest do amb molt d'agraïment i amb esperit de pobre, i ho faig amb unes paraules de St Tomàs de Villanueva, bisbe, comentant l'evangeli del bon Pastor (Jo 10, 1-11): Després de cridar els primers, el nostre Redemptor no va voler deixar-nos confiats a la nostra sola prudència; ben al contrari, va voler actuar amb nosaltres. Per això va donar als fidels uns pastors, revestits de mèrits que abans no posseïen. I afegeix una preciosa observació que jo mateix vull tenir sempre en compte: *“entre aquests pastors hi soc jo, sostingut en la meva indignitat per la seva gran misericòrdia”*.

Aquest sant Pastor de l'Església del s.XVI ens dona unes recomanacions que considero un tresor:

El bon pastor, diu, ha de tenir aquestes quatre condicions. En primer lloc, *l'amor*: el Senyor va exigir a Pere, per fer-li encàrrec del ramat, l'amor com a única virtut. En segon lloc, *la vigilància*, que el fes estar atent a les necessitats de les ovelles. Tercer, *la doctrina*, que alimentés els homes, fins que arribessin a la salvació definitiva. Finalment, *la santedat i la integritat de vida*: aquesta és la principal de les virtuts.

Efectivament, diu el sant, un prelat per la seva bondat ha de tractar amb justos i pecadors; amb la seva oració ha d'augmentar la santedat dels bons, i amb les seves llàgrimes ha d'obtenir el perdó dels altres.

I acaba dient: Però sempre seran *les obres* les que descobriran que un bon pastor té les condicions indispensables.